

Prolog

Na obloze nad provincií Ydrija, rok 202 po Zkáze

Po obloze plul zelenaví vrtulník a jeho pilot měl ukrutně dlouhou chvíli. Někdy nechápal, proč vzal tuhle páci, létat s nějakými bednami a vysoce postavenými páprdy sem a tam. Od dob Zkázy se přece jen na obloze nikdy nic nedělo. Pardan zaklepal hlavou, prohrábl si vlasy a znovu zívá.

„Dal bych cokoliv aby se něco dělo...“ , zabručel si pro sebe.

„Dávej si pozor, co si přeješ tvé přání se mohou splnit“, odpověděl mu na to kopilot a sotva se stihl uškíbnout nad svým vtípem, ozval se kabinou alarm radaru, že se k nim cosi ohromnou rychlostí blíží.

„Raketa“ vydechli oba, nic jiného to být nemohlo nic jiného se tak rychle pohybovat neumělo a oni se proti neřízené střele ani nemohli bránit. Zbývalo se jen modlit a ani na to nebylo moc času, objekt měl narazit za pár vteřin. Místo nárazu se celý vrtulník jen otřásl jak ho minula podivná stříbřitá věc. Vypadalo to trochu jako letadlo, jenže to by létat vůbec nemělo. Křídla úplně vzadu, žádné viditelné motory a evidentně letělo po boku, přitom ze spodku křidel jasně modře zářili jakési trysky. Ty samé trysky co byli úplně na zádi toho poletujícího úkazu. A k tomu ta barva: Stříbrná, ale házela zlaté odlesky. Nakonec celé to zjevení zmizelo, ale ne že by odlítlo, jak by se slušelo na správně vychované letadlo, prostě se jen volně rozplynulo ve vzduchu a zmizelo z radaru. Pilot se podíval na kopilota, který už mačkal mikrofon sluchátek a hlásil. „Tedy Let P-02. Hlásím neznámý létající objekt na naší pozici. Opakuji, hlásím NLO* na souřadnicích...“. Pilotu nezbylo než si pomyslet že některá přání se vyplňují až moc rychle.

*Poznámka autora: Kvůli neexistenci Anglického jazyka na této planetě neexistuje ani výraz „UFO“ který by jinak použily

Kapitola 1

Vesmír, o pár chvil dříve

Tak jako na planetě i ve vesmíru je nadmíru živo, i když o tom obyvatelé nedaleké planety dosud nevědí. Vesmír pulsuje životem, je plný lodí, které se honí sem a tam, vesmírných stanic, úkazů, anomálií i tvorů kteří žijí v prostoru mezi hvězdami. Jenže, soustava kde se náš příběh odehrává nic takového nevlastní a právě teď vnikl do soustavy uměle vytvořený objekt a snad to byl první objekt v soustavě, jenž se pohyboval rychlostí vyšší než světlo. Tento objekt je stříbřitá loď, jenž hází zlatavé odlesky a letí v modravém tunelu. Tedy on to není tunel ale takzvaná warp bublina, oblast stlačeného časoprostoru, čímž obchází limit rychlostí světla a může se pohybovat několikanásobně rychleji. Loď sama připomíná lehce raketoplány z dvacátého století, aspoň tedy siluetou. Válec ukončený ohromným delta křídlem. Pár okýnek na stranách a dvě zavěšené gondoly nadsvětelného pohonu, toť jsou momentálně jediné výstupky, které z lodi koukají. Na přední straně lodi na každém boku i na horní straně křídla se skví výsostný znak státu, kam loď patří, toť jest dvojité M jedno vepsané do druhého a vedle toho nápis: „SFSC – PF DNPP 2577 – Draco“. Jak jste jistě odhadli podle posledního slova tak loď se jmenuje *Draco*. Jenže na palubě Draca nikde nikdo. Chodby i kajuty jsou prázdné, až na můstek kde jsou dvě osoby. Antropomorfní drak sedící v křesle a druhý čtyřnohý drak sedící vedle něj na zemi. Dračisko sedící v křesle, je obklopené panely kde pobíhají informace o stavu lodi, na sobě má černou kombinézu, pravděpodobně uniformu, dle vyznačení hodnosti a znaku příslušnosti k lodi na rameni, u pasu pásek s vybavením. On sám má stříbřitě bílé šupiny po celém těle, až na modravé šupinky na krku, břiše a spodní straně ocasu. I barva blány křidel je jasně modrá. Na hlavě

dva stříbrné rohy lehce stočené ke krku, na svět se dívá očima z výrazným bělmem, modrou zorničkou s kulatou panenkou. Druhý drak sedící na zemi na sobě má černou kombinézu z nášivkami, evidentně stejnou uniformu jako jeho kolega a je celý rudý, doslova rudý se zlatými platy na břiše. I oči má krvavě rudé. Zkrátka a dobře vypadal jako zobrazení čisté esence ohnivého draka. Ovšem nenechte se zmást. Rudý drak není to co se zdá. Je to fyzické vtělení lodního počítače čili plně rozvinutá umělá entita v androidím těle.

Na můstku je nyní hrobové ticho až na ševlení přístrojů a vzdáleného hučení nadsvětelných motorů. Až teprve po chvíli se ozvalo tiché pípnutí. „*Přilétáme do cílové soustavy*“ ozvalo se vzápětí na to klidné konstatování rudého draka. „*Dobře pokračuj dle standartního protokolu*“, zněla odpověď od draka v křesle. Vzdálené hučení motorů ustalo, jak loď opustila rychlost světla.

„*Maskování spuštěno. Zahajují sken oblasti kolem cílové planety*“, ozvalo se další hlášení od rudého, které po necelých pár vteřinách pokračovalo, „*cílovou planetu obíhají tři přirozené satelity, z toho jeden zničený. Detaily zničení nejsou známy. Pravděpodobně došlo díky důlní činnosti na satelitu k harmonické rezonanci a rozpadu měsíce. Zažádám o bližší průzkum specializované oddělení,*“ na chvíli zastavil vyklad, aby vyslechl případnou námitku, ale dostalo se mu jen kývnutí na souhlas. „*Husté orbitální trosky po umělých objektech a pás trosků z měsíce. Ale stále zaznamenávám orbitální komunikaci z planety a běžné pozemní vysílání. Ovšem v daleko menší míře než by se slušelo na rozvinutou civilizaci. Pravděpodobně ztráta měsíce vyústila v apokalypsu. Vzhledem k troskám nelze doporučit setrvání na orbitě. Nárazy objektů do našeho deflektorového pole by nás mohli prozradit.*“ Bílomodrý si podepřel při výkladu androida tlapama tlamu a chvíli ho pozoroval. „*Dobrá tedy, zahaj přípravu lodě na přistání v atmosféře. Odstav antihmotový reaktor, vypuštěj pohonnou plasmu z gondol. No však víš, co máš dělat. Já jdu provést proceduru proti vnášení chorob.*“, s těmi slovy vstal a klidným krokem odešel z můstku a zanechal druhého draka, aby vše připravil.

O několik minut později

„*Tak co jak jsme na tom?*“ ozval se drak – kapitán po návratu. Už nebyl v uniformě, ale je v bílém triku a černých kraťasech.

„*Zahájen sestup do atmosféry, zrovna tu máme oslepení našich sensorů. Vesmírné jsou tu k ničemu a ty planetární jsou zatím oslepeny iontovým plynem při vstup, měli by naskočit za pár...*“ kdy už nestihl doříct, protože se lodí rozezněl ostrý zvuk poplachu a na panelu se rozsvítilo několik kontrollek. Tedy krom povinného rudého světla utlumení hlavního osvětlení. „*Poplach kolizní kurz s neznámým, pravděpodobně domorodým letounem. Varování lodní řízení letu přechází na plně manuální kontrolu. Autorizace: Akim, velitel lodi.*“

Druhý drak totiž nečekal, až první dořekne a v půlce věty sedl za řídicí pult. Skoro současně s rozezněním poplachu, současně chytil dvojici joysticků, která z panelu vystupovala a pustil se do řízení.

„*Šance na vyhnutí se srážce je 10 procent. Deaktivuji maskovací pole, aktivuji obranné bariéry. Varování: zbraňový systém ručně odstaven z provozu. Nelze zahájit aktivní obranu!*“ pokračuje si lodní počítač ve svém monologu

„*A kdo taky říká, že máš sestřelit nějakou domorodou loď co? Nech to na mě já to zvládnou.*“ Zahartusí kapitán pro sebe a cítí, jak na něj působí přetížení které ani pohlčovače zrychlení nejsou s to pohltit. Hlavně oni v siném planetárním gravitačním poli nefungují, jak by měli, protože jim do toho moc gravitace kecá. Už tu loď vidí i na vizuálních senzorech, čili na kamerách. No loď spíše nějaký druh vrtulníku. Musí celou loď naklonit na bok i pomocí manévrovacích trysek, aby se vyhnul takřka neodvratné srážce. A samozřejmě ví, že domorodcům udělal krásnou podívanou, na kterou asi jen tak nezapomenou. Druhou rukou zase zapíná maskovací pole, aby zmizeli dřív, než domorodce napadne zkoušet jak je průbojné lodní pancéřování a neslušně jim zmizí jako pára nad hrncem.

„*Nemusím dodávat, že naše klesavá rychlost je moc strmá, že ne? Dle tvého výrazu vidím, že říct to*

tak dostanu“ prolomí ticho rudý drak, na umělou inteligenci ovšem promluví až moc emocionálně. A opravdu se druhý drak zatváří, že by mu nejradši dal jednu do tlamy. Snaží se srovnat loď. Slyší hvízdání přetížených antigravitačních generátorů a ječící trysky které jedou na plný tah. A taky vidí blížící se zemi. Pokud to nesrovná tak přinejlepším nebudou muset místní kácet les a orat pole protože to zařídí za ně. V tom horším případě sem bude muset přilítnout nouzovej tým a zabránit šíření technologií kteří místní můžou vyextrahovat z toho, co po lodi zbyde. No a hlavně odvést kontejnery s antihmotou než někdo naruší magnetickou izolaci a i s půlkou planety rozhodí radostí ručičky do dálky. Byl by to parádní ohňostroj, ale nejlepší místo pro pozorování by byla asi tak vedlejší sluneční soustava. Naštěstí loď se srovnává a jekot trysek se zmírňuje, aby nakonec s lehkým drcnutím přistála na zemi a hluk běžících zařízení ustal docela. Po další malé chvilce ticha lodní počítač ve formě androidního draka řekl jen: *„Vítáme vás na neznámé planetě. Venku je krásné počasí nebe jen s pár mráčky a dýchatelná atmosféra. Zkrátka standart odpovídající planetě třídy M, jen doporučuji vzít si stimulant okysličování než si tělo přivykne na menší podíl kyslíku v atmosféře. Doufáme že si užijete svoji dovolenou, jako jste si užili náš let a na brzkou shledanou u průzkumnických aerolinií.“*

„Až mi příště budou nabízet prototyp androida ze syntetickým mozkiem tak je pošlu k šípku.“ Odsekne bílomodrej, ale je na něm vidět že má co dělat aby se nesmál.

Kapitola 2

Neznámá planeta, zeměpisné souřadnice 180.451, 10. 07. 2751, 12:52 CDF*

Na druhou stranu něco se téhle planetě vytknout nedalo, bylo tu krásně zeleno, až moc zeleno jak se draku zdálo. Prodrat se místní přebujnou farmou byl teda zážitek skoro k nezaplacení. Ale o faunu ani flóru mu příliš nešlo o jejich katalogizaci se postará UI lodi. On je tu hlavně kvůli lidem a dle toho kouře z komína co vidí mezi stromy už musí být... Pod jeho tlapou něco křuplo, zacinkal zvonek a vzápětí se ozvalo pár pro něj nesrozumitelných slov neb ten jazyk ještě neznal, ale já si to dovolím pro čtenáře přeložit: *„Táhnete z mého pozemku, neřádi!“*. Čemu ovšem bylo rozumět dokonale byl výstřel svistot jemně nasekaného železa, broků domácí výroby, jež osekali stromek asi metr od draka. Tomu nezbylo než se ukrýt, ale místo po zbrani vytáhl příruční skener a namířil směr hlas a přicházející palba.

„Potřebuju naléhavě sken bezpečnosti použití neutralizačního nastavení. Jsem pod palbou“ zašeptá polohlasně do integrovaného mikrofonu v jeho hrdle.

„Ale prosím tě, snad to tolik zase nespěchá.“ Odpoví mu sluchátko, jež není utržené, alej jen připojené k jeho lebce aby se zvuk vibrací kosti dostával do ucha.

„Nech si ty keci a radši skenuj!“ zabručí drak a do druhé tlapy si připraví zbraň co má možnost měnit svoji energetickou podstatu. Může jak vystřeli bioelektrický náboj který ochromí, tak laserový paprsek jež řeže nebo taky ionty které smaží elektroniku na práškové uhlí. Vynálezci tomu začali říkat phaser podle jednoho starého scifi, i když to s ním nemá moc co společného. Teď je mu tahle dokonalá zbraň naprosto k ničemu, protože nechce domorodci ublížit, ale současně nemůže použít neutralizaci, než UI dokončí rozbor a určí, že je neutralizace bezpečná u tohoto druhu. Ono se ve vzácných případech stává že neutralizér neutralizuje, až moc trvale a to on nechce.

„Máš zelenou.“ Ozval se repráček po chvíli znovu. Šupinatej to kvitoval zamručením a oči mu začali jasně zářit modravím světlem. Když se na chvíli přesuneme do jeho pohledu zjistíme, že stromy zmizeli a místo toho krásně modře pableskují nervy a mozky okolních živých tvorů, jak náš „hrdina“ začal vnímat myšlenkovou energii okolí. To mu umožnilo zaměřit střelce podstatně lépe než střelec zaměřoval jeho a poslat mu přímo doprostřed čela zlataví energetický výboj který chudákovi trochu zamíchal bioelektrickým polem a donutil udělat vědomí jedinou věc, kterou na svoji obranu vědomí

udělat mohlo. Stáhlo se do bezpečí mozku a zanechalo ovládací pult opuštěný, česky řečeno zasažená padl jako pařez v bezvědomí. Dračí oči taktéž zahlédli něco jiného, mysl která jaksi postrádala nervovou soustavu jen tak se vznášela ve vzduchu a měl za to že ho upřeně pozoruje.

Přešel do normálního pohledu, aby si tu věc prohlédl, jenže normální zrak neviděl vůbec nic a než přešel zase k detekci myslí ta věc zmizel i skener se tvářil jako by nic neviděl. Nebylo než pomyslet si že je tu menší záhada, vesmír je jich konec konců plný. Další malí povzdech a vyrazil k ležícímu tvorů na zemi, aby si ho prohlédl. Základní obhlídka zjistila, že jde o zřejmě kočičí vývojovou větev, jen bez ocasu. Osrstěné tělo, hnědé barvy na hlavě uši a šedá hřívá, pravděpodobně ztráta pigmentace-. Srst je sem tam protkána hnědšími proužky. Standartní ruce a chodidla. Chodí bez bot. Oblečení vypadá na velmi špinavou košili z přírodních vláken to samé kalhoty sahající až k chodidlům. Samo tělo vypadá schřadle, asi je starý. Puška kterou po draku střílel jako by vypadla z oka svým sestřenicím na zemi kterou houfně používají „vesniční vidláci“, klasická dvojhlavňová brokovnice s dřevěnou pažbou a lehce orezlými hlavněmi.

Pak následovala prohlídka ručním skenerem: anatomie podobná jako u draka, což je velmi podstatné, může bez obav jíst místní jídlo a pít místní nápoje aniž by riskoval otravu. Vesmír je totiž velmi rozmanitý a asi pět procent druhů má DNA zatočenou na druhou stranu či dna nemá vůbec v obvyklé podobě což sebou přináší různá omezení, například žádné místní jídlo pití ani společnost v pelechu. Další, co sken naznačil, je tvrdnutí jater v důsledku pití alkoholických nápojů, revma a pokrčila senilita. Tedy některé věci jen skener ve spolupráci s lodním počítačem a jeho knihovnou odhadovali dle záznamů podobných druhů, ale většinou se nepletli nebo nebyli aspoň daleko od pravdy. A pak udělal poslední věc, věc za kterou byl chválen i haněn zároveň, věc kterou umělo jen pár promile celkové populace vesmíru. Sehnul se a dotkl se konečky prsů chlupaté hlavy, oči mu začali zářit a myslí obou tak vzdálených tvorů na krátko splynuli v jedno a rázem si byli blíže než jakékoliv jiné bytosti v okolí několika světelných let. Vnikl mu hluboko do mysli a minul vyděšené vědomí, které se krčilo v koutě, sejf cenných vzpomínek a rovnou si zašel do knihovny obyčejných vědomostí nakrmit se základními informacemi o tomto světě, jazyce, matematice, písmu, historii, kultuře a podobně. Ne že by toho stařec moc věděl, ale bylo toho dost na základní pochopení světa a vetřelecké vědomí zase spokojeně odešlo a ukončilo spojení.

„Potřebuji drónem dopravit peníze, vzhled a množství předávám po datovém kanálu. Nepoužívají teleport, nechci aby někdo zaměřil energetickou špičku. Jo a taky posílám jejich matematickou soustavu, udělej mi konvertační program do implantátů prosím. Nepoužívají desítkovou soustavu ani dvojkovou či osmičkovou. Tedy jo, osmičkovou jo, ale mají ji nějak divně upravenou. Ale s toho staříka moc nevytáhnou senilita dělá své a z původně inteligentního čilého tvora se stal flákač a alkoholik díky stařecké demenci. I když já ze svým věkem mám co říkat,“ S těmi slovy proplul dovnitř do stavení, kde byl uvítán zatuchlinou, špinavým nádobím na stole, pod stolem. Zbytky jídla na lince a otevřené dveře někde vypadalo jako neuklizená ložnice. Místnost osvětlovali špinavá okna a nepříliš dobře udržovaná kamna. Protipožární inspektor by proletěl komínem, kdyby to viděl. A nejspíše by ten komín taky po letech konečně vyčistil. Jediné co šupinatého nezvaného hosta zaujalo, byl kousek sušeného masa a lahev čeho si průhledného, čehož se taky po chvíli váhání a skenování napil. A vzápětí si myslel, že snad umře. Ten chlast nebyl snad chlast, ale ředilo co by s klidem mohl použít na čištění warpových cívek lodí, jestli to ten staroch pije tak je s podivem že neumřel na otravu. Hodnou chvíli mu to trvalo, než se mu povedlo tohle rozdýchat. Na opravu chuti popadnul kousek masa z háku, nedbaje na prskání UI a varování že by to jíst neměl a spokojeně začal užívat čekající na drona jež mu má přinést hotovost. Přece neodejde bez zaplacení.

*pozn. autora: CDF je zkratka pro „centrální datový formát“. Čas v hlavním městě, na hlavní planetě.

Epilog

Okraj nedaleké vesnice, 10. 07. 2751, 15:25 CDF

Na srázu poblíž vesnice seděl vetřelec, ne vetřelec na tomto místě, či tomto kontinentu byl to vetřelec na celé planetě. Nepocházel odsud, nežil tu, ale přesto byl zde a jeho modré oči přes dalekohled pozorovali šiškovité věže v dáli ve vesnici.

„Ohlas velení že zahájím velení blízké pozorování, pod krytím iluze. Tahle planeta má moc záhad. Zkáza jíž se nevyhnuli, tak jak se to podařilo nám. Ohromný rozdíl mezi těmi jež mají techniku a moc a těmi jež žij vedle dosluhují technologie, jež už nedokáží více ovládat. Bojím se že by tu mohlo dojít k technologickému vykořisťování,“ oznámil do mikrofону a pohled přes dalekohled mu sklouzl na roubené domky se slaměnou střechou, jež se krčili u pat šiškovitých věží. *„Jako krytí využiji svoje technické znalosti a budu se vydávat za inženýra z pobřežních oblastí, který přišel místním vypomoci a také najít klid ve zdejších končinách. Použiji historku o rodinné tragédii. To mi snad otevře jejich srdce a nebudou mě chtít vyhnat. Nerad lžu, ale nevidím tu snad jiný důvod, proč bych jinak odcházel z pobřežní oblasti.“* Vetřelec pomalu vstal a od jeho šupin se odrazilo světlo. Než přišla odpověď od jeho „společníka“ rozpípal se mu u opasku skener. *„Sakra, mám tu aktivní sken z blízkého okolí namířený na mě!“* pohlédl na přístroj a krátce se rozhlédl po okolí, druhé tlapa uchopila zbraň nacvičenými pohyby ji přepla na EMP a vyslal modravý záblesk do křoví. Ať to bylo co to bylo skenovat to přestalo neb to mělo elektroniku na popel. *„Žádné známky života muselo to být něco automatického.“*

„Potvrzuji, zachytil jsme kousek vysílání než si ho utnul. Je to moc málo na dešifraci,“ dostalo se mu odpovědi od společníka. *„Musím tě taky upozornit, podle předpisu, že tvoji iluzi prokoukne například termokamera, snímání životní energie či cokoliv takového. Pro případného psionika budeš zářit jak světluška.“*

„Díky za rady, tati,“ ozve se mi ještě z hrdla zahartusení, než překryju své šupiny iluzí. Je ze mě rázem statný dva metry dvacet vysoký domorodec, s pořádně širokými rameny. Mám široká ramena a hodně robustní postavu, ale nikoliv tlustou. Nemám žádnou bujnou hřívu na hlavě ani jinde na těle, moje srst je tmavě hnědé barvy ovšem s podivnými bílými proužky na ramenou, loktech stehnech a chodidlech. Něco z mojí osobnosti se prostě protlačit muselo. Oči jsou pro místní taktéž nezvyklé mají totiž zářivě modrou barvu. Oblečení mi zůstalo, takže mám stále bílé tričko, černé šortky a opasek z věcmi. Místní stejně mé vybavě neporozumí a dá se pochybovat, že poznají odkud která věc pochází. On taky design těchto věcí je úmyslně udělaný tak aby vypadali staře a nelákali na sebe pozornost. Stačí to, jak budu lákat pozornost já a to si musím dávat pozor aby mi nehamtli na ocas a nosit neviditelná křídla těsně u těla. Ještě že v tomhle nelítám poprvé. Ještě si nechám „dorůst“ trochu šedivých vousů kolem tlamy abych vypadal důstojněji, kolem očí jsou lehce namodralé skrvny. Důvod proč jsem si vybral tuhle vesnici je jednoduchý: Iluze mě uchrání před pohledem, ale ne dotekem. Jen velmi lokálně dokážu napodobit třeba dotek srsti, ne na celém těle, což je taky důvod proč nechci do strkanic velké aglomerace. Zde to vypadá na klidné, místo kde se drak s trochou snahy dozví vše potřebné. Vykročím tedy hrdým a rovnoměrným krokem do vesnice. Konec konců co by se tam mohlo flegmatickému, dobráckému draku stát, než jen to že splní, pro co sem přišel. Tedy pro hromadu odpovědí.